

azt hívén – mint minden kisgyerek a villamosban –, hogy ő igazgatja a járművet apró kacsóival, s nélküle a villamos el sem tudna indulni. Hatalmi érzés feszítette kis szívét. A vámnál a villamos megállt. Fiatalember futott örvendező arccal a villamos ablaka alá.

– Sanyi bácsi, Sanyi bácsi! – kiáltotta föl. – Csakhogy látom. Már olyan régóta keresem. Beszélni akarok magával. Fontos beszélni valóm van.

A munkás fölállt, hogy kiszálljon. De egyszerre megtorpant.

– Átszállhatok én másik kocsira ezzel a jeggyel? – kérdezte a jegykezelőt.

– Ezzel bizony nem – mondta a kalauz.

A munkás visszaült a helyére.

– Sajnálom, nem szállhatok ki. Majd máskor, Jani – kiáltotta ki megadóan.

A kisgyerek csodálkozva nézett apjára. Aztán elengedte a kallantyút. Többet hozzá se nyúlt az egész úton. Olyasmi rémlett föl benne, hogy talán mégsem egészen ő igazítja ezt a villamost.

•

Az elhagyott, üres lakás erkélyének keresztfájára a házfelügyelő kiakasztotta molyosodó kék kabátját szellőztetni. Az őszi szélben úgy leng ez a kabát, mint valami akasztott ember. Aki fölnéz rá, összeborzong. Csak aztán mosolyodik el...

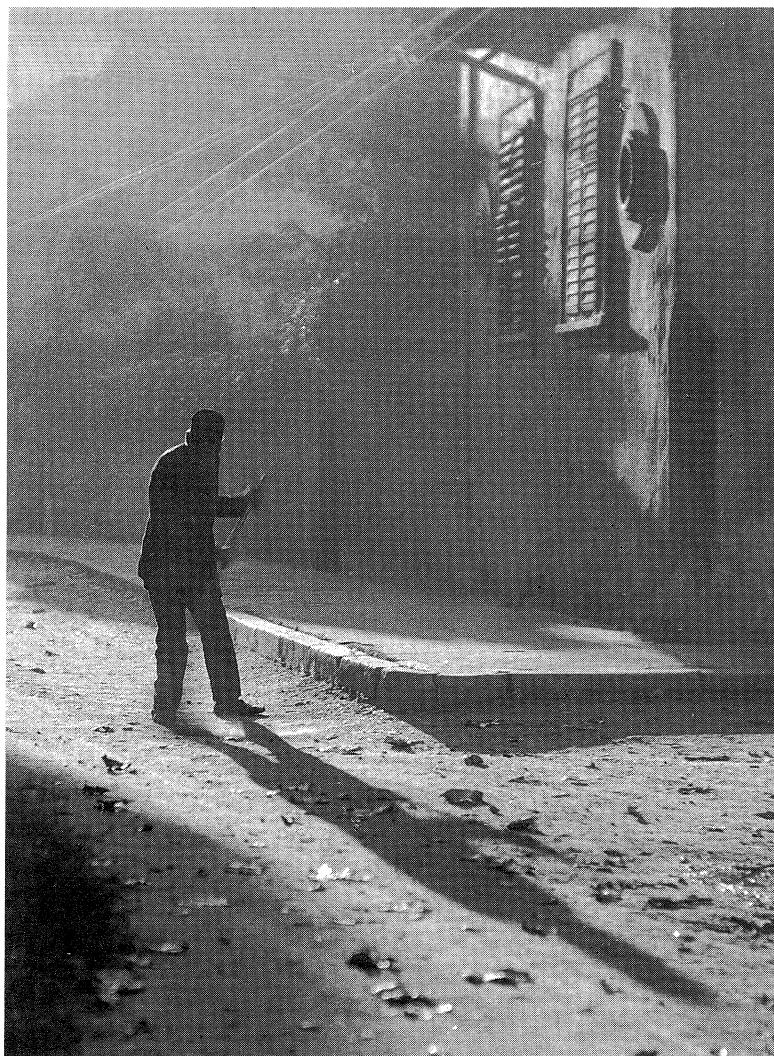
-i

1932. október 11., kedd, 6. old.

Pesti utca

Az öreg utcasöpőr egész héten hatalmas nyírfasöpőrűjével söpörtetisztogatta az utcát.

Vasárnap délelőtt ünneplőbe öltözött, elment a templomba. Visszafelé jövet, amint lassan ballagott hazafelé, a hegyoldalra, az arany őszben, az aranyba öltözött fákról arany levelek hulldogáltak lába elé, a földre.

Őszi utcakép
1938
MNM Történeti Fényképtár
Vadas Ernő felvétele

*„Az öreg utcasöpőrő egész héten hatalmas nyírfasöpörűjével
söpörte-tisztogatta az utcát.”*

Az utcasöpőrő összemorcolta szemöldökét, és rosszállóan csóválta fejét.
Még vasárnap sincs nyugta az embernek.

Nem érezte az őszi avar fojtogatóan-édes illatát, nem látott semmit az őszi haldokló pompájából. Haragudott a lehullott falevelekre. Neki személyes ellensége az őszi.

Ünneplőbe öltözve se bírt ellentállni tisztogatási vágyának. Egész úton lábával söprögette félre a lehullott őszi faleveleket.

•

Szűk mellékutcában sötét bérház kapuján ezt a kézzel írott hirdetést olvassuk:

„Harmadik emeleti, egyablakos, konyhából nyíló, udvari szoba kiadó. Csakis egészen biztos állású úriembernek.”

Sokáig hiába törtük a fejünket azon, hogy milyen állás is az, amelyik manapság „egészen biztos”!

Azután az is kétséges, hogy ha valóban akad ilyen „egészen biztos” állású úriember, megelégszik-e a szűk mellékutca harmadik emeleti, egyablakos, konyhából nyíló udvari szobájával?

•

A Belvárosban délben, az egyetem táján nagy az utcai forgalom. Fiatal diklány andalog a kocsúton. Kócos, fekete haján félrecepott kacér sipka illeg, hóna alatt irattáska, egyik kezével gépiesen sodrókát pörget.

Egyik mellékutcából hatalmas gépkocsi kanyarodik be. Hiába túlköl a kocsis, a leány nem veszi észre, s egyenesen feléje tart. A kocsis fékez, az emberek kiáltoznak, a leány még mindig nem lát semmit, megy-megy, neki a gépkocsinak. Szerencsére a gépkocsi már csaknem megállott, de kis lendületének ereje is messzire löki a leányt, amint összeütköznek. A leány zavarba jön, szoknyáját lesimítja, visszapillant a kocsira, s mintha csak valami ismeretlen úrral ütközött volna össze az utcán, pirulva mondja:

– Pardon ...

-i.

1932. november 5., szombat, 4. old.